

STAMGASTEN

Vanaf de dijk in Noordpolderzijl is het mooi uitkijken over het Groningse wad. Ervoor ligt café 't Zielhoes, dat behangen is met het werk van waddenschilder Geurt (70). 'Hier is de wereld nog zoals-ie hoort te zijn.'

Geurt: 'Op 2 november 1978 maakte ik hier achter de dijk de eerste aquarel zoals ik die voor ogen had. De winter was streng, het stormde en ik schilderde het landschap. De wind blies de verf over het papier met dezelfde snelheid als de wolken in de lucht.'

'Elf jaar later kwam ik met mijn schip, dat ik tot atelier heb verbouwd, in het haventje van

Noordpolderzijl te liggen, tussen de garnalenvissers. Ik voer met de vloot uit, we hadden dezelfde uren. Nog steeds ben ik vier dagen per week op zee. Rond de eilanden heb ik mijn vaste schilderplekken, afhankelijk van wind en tij.

'Het schip heet Hendrik, net als mijn vader. Tot mijn 7de woonde ik bij pake en beppe in Friesland. Mijn ouders hadden tbc en verbleven in een sanatorium. Pake en beppe woonden op een eiland met zes boerderijen. Ik was daar het enige kind, heb nooit met kinderen gespeeld. Sociale toestanden, daar kreeg ik weinig van mee. Grootouders verlangen iets anders van hun kinderen dan ouders. Ze waren minder dwingend. Het was niet 'je moet dit' en 'je moet dat'. Nee, het kind moest zichzelf redden, en het redde zich best.

'Ik woon in Warffum met mijn vrouw, maar op zee ben ik alleen. Afgelopen winter was ik bij Rottumeroog in de luwte van het scheepje aan het schilderen. Ik bedacht dat ik in een straal van 12 kilometer de enige mens was. Fantastisch. Toen verscheen aan de horizon een stipje. Een wadloper, die in een rechte lijn op mij af kwam. Ik voelde hem als onrust naderen. Hij verdween later achter de Zuiderduin-tjes. Plotseling hoorde ik achter mij: 'Aan het schilderen?' Ik keek opzij naar beneden, zag alleen de neuzen van zijn schoenen en zei: 'Wil je me niet op de vingers kijken?' De wadloper zei sorry en verdween weer richting wal.

'Op Schiermonnikoog werd ik eraan herinnerd door de vuurtorenwachter. Hij zei: 'Je hebt er een hekel aan hè, als ze jou op de vingers kijken?' Eilander Klaas was van Noordpolderzijl naar Rottum gelopen, vertelde hij, en had daar een bootje zien liggen met een man ervoor die met zijn arm stond te zwaaien. De hele wandeling had hij zich verheugd op

een kop koffie of een borrel.' Begint te lachen. 'Maar die kunstschilder, dat wás een norske kerel!'